

Отначало металическитѣ пари не били правени съ фигури, ами просто отсичани, теглени и оценявани. Тогава нѣмало никакви правила за сѣченето на тия пари. Тѣхната тежестъ и стойностъ били най-различни. Обаче народитѣ напредвали. Търговскитѣ сношения помежду имъ се засилвали. Известни метали били приети за общи пари и съ тѣхъ по-лесно уреждали покупкитѣ и продажбитѣ помежду си.

Старитѣ народи готи и келти претопявали златото въ пръчки, свивали ги на гривни и пръстени и ги носѣли за размѣнно срѣдство.

Въ търговията старитѣ египтяни си служили съ злато, сребро и медъ, които насичали като монети и ги давали и приемали на тегло. За вътрешната търговия употребявали медъта, а за вънкашната — златото и среброто, които правѣли на плочици или на пръстени съ една и сѣща тежестъ.

Не може съ положителностъ да се каже, въ коя страна се е явила най-напредъ сѣщинската монета.

Въ времето на Креза (559. година преди Рождество Христово) въ Лидия е била въ обращение една златна монета, отъ която сж запазени образци и до днесъ. Почти въ сѣщото време перситѣ сж употребявали сѣщо златни монети, съвсемъ прилични на лидийскитѣ. Пакъ по онова време гърцитѣ си служели съ сребърни монети съ образъ на костенурка. Нейната форма била много груба.

Въ Римъ първата сребърна монета е била отсѣчена 296. год. преди Рожд. Христово, а златната — въ 207. год.

Новитѣ народи сж почнали да сѣкатъ свои монети чакъ къмъ VI вѣкъ следъ Р. Христово.

Разбира се, отначало паритѣ били груби. Следъ време, когато монетното изкуство напреднало и машинитѣ, съ които сѣкли монетитѣ, били усъвършенствувани, последнитѣ били изработвани по-красиви.

Минало се време. Разбрало се, че и металическитѣ пари сж непрактични, особено за пренасяне на голѣми суми.

И ето неспокойниятъ човѣшки умъ измислилъ банкнитѣ, полицитѣ и чековетѣ.

